

Sarah Morgan
Könyvesbolt Párizsban

A The New York Times sikerszerzője

SARAH MORGAN

*Könyvesbolt
Párizsban*

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *One Summer in Paris* (Harlequin Books)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: *Vinton Kiadó, 2021*

ISBN 978-963-540-285-4

• Borító: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Swinwoodnak hálával és szeretettel

„Az igazi felfedezőút nem új tájak keresésében rejlik,
hanem abban, hogy az ember új szemmel lát.”

Marcel Proust

Grace

Grace Porter azzal a jóleső érzéssel ébredt fel Valentin-napon, hogy boldog a házassága, és fogalma sem volt róla, hogy hamarosan kiderül a csúf igazság.

A konyhába érve sajtos szendvicset készített az előző nap sült kenyérből, aztán zöldséget és gyümölcsöt pakolt az uzsonnásdobozba, mielőtt átvizsgálta volna a tennivalók listáját.

Az aznapi negyedik feladat így szólt:

Emlékeztetni Sophie-t a mai vacsorára.

– Ne felejtsd el, hogy ma apával étteremben eszünk! A vacsorádat a hűtőben találod – pillantott fel.

A lánya épp üzenetet írt a telefonján a barátnőjének.

– Jó – motyogta közben.

– Sophie!

– Tudom, tudom, az asztalnál nem mobilozunk. De ez most nagyon fontos. Amyvel tiltakozó levelet írunk az újságba a városszéli építkezés miatt. Apa megígérte, hogy meg fog jelenni. Képzeld csak el, be akarják zárni emiatt a kutyamenhelyet, és ha senki nem tesz semmit, a szerencsétlen jószágokat egyszerűen elaltatják! Így ni, kész. Elküldtem. – A lány végre felnézett. – Anya, én is meg tudom csinálni az ebédemet!

– Na és mondd csak, tennél a dobozba friss gyümölcsöt és zöldséget is?

– Nem. Épp ezért szeretném én elkészíteni. Hogy ne ilyesmit vigyek. – Sophie elvigyorodott, és a mosolya ragadósnak bizonyult. – Lassan már úgy beszélsz, mint Monica, ami azért ijesztő egy kicsit.

Sophie volt Grace napsugara. Már a pusztta jelenlétével szebb és vidámabb helyé tette ezt a világot. Az asszony évekig készült rá, hogy a kamaszkorral bekövetkezik a változás, és a lánya lázadni fog, drogokhoz nyúl, vagy részegen jár haza a bulik után, de semmi ilyesmi nem történt. A szociális viselkedését tekintve a kislány szerencsére inkább David családjára ütött, ami nagy megkönnyebbülés volt számára. Sophie-t nem érdekelték a tiltott szerek, egyvalami foglalkoztatta: az igazság. Gyűlölte az igazságtalanságot, mások hátrányos megkülönböztetését és mindent, ami szerinte nem tisztességes, legfőképp, ha állatokról volt szó. Ő volt a kutyák védőszentje, különös tekintettel a kóbor jószágokra.

Grace természetesen azonnal a barátnője védelmére kelt.

– Monica csodás anya.

– Lehet, de egy dolgot azért mondanék. Ha elmegyünk Európába idén nyáron, ahogy tervezzük, Chrissie-nek az lesz az első dolga, hogy felfal vagy egy tonna sült krumplit, mert valahogy kárpótolni akarja magát azokért az évekért, amikor rá sem nézhetett az efféle csemegékre. – Sophie elfogyasztotta az utolsó kanál zabkását. – Mit is mondtál az előbb a vacsoráról?

– Úgy látom, elfelejtetted, milyen nap van ma. – Grace lezárta a műanyag dobozokat, egyet Sophie mellé tett az asztalra, a másikat a saját táskájába.

– Hogy felejthettem volna el? Valentin-nap van. Ez az a nap, amikor mindenki hivatalosan is megtudja, hogy engem a világon senki sem szeret.

– Apád és én nagyon szeretünk, kicsim.

– Ami persze fontos, de tudod, hogy nem erről beszélek. Ti nem vagytok se fiatalok, se menők, se jó testfelépítésűek.

Grace belekortyolt a kávéjába. Nem tudta eldönteni, mennyire szabad kíváncsiskodnia, ezért csak óvatosan kérdezte:

– Még mindig Sam miatt búsulsz?

Sophie mosolya egy szempillantás alatt kialudt, mint amikor lekapcsolják a villanyt.

– Sam Callie-vel jár. De nem ez a baj. Sőt nem is az, hogy kézen fogva parádéznak mindenütt, hanem hogy Callie olyan gonoszul vigyorog rám, valahányszor találkozunk. Most mondd meg, miért csinálja ezt? Hiszen hároméves korunk óta ismerjük egymást! Nem mondom, hogy nem fáj együtt látni őket, de el tudnám viselni, mert ilyen az élet. De néha kifejezetten az az érzésem, hogy engem akar bántani azzal, hogy együtt vannak.

Grace-t különös, égő érzés fogta el. Nem szívfájdalom, inkább szülői aggodalom. Anyaként abban állt a szerepe, hogy az oldalvonalról próbáljon támogatást nyújtani. Mintha nézőként végig kellene néznünk egy rossz meccset, és nem tehetnénk meg, hogy a szünetben hazamegyünk.

– Sajnálom, kicsim.

– Ugyan, túlélem. – Sophie a mosogatógépbe tette a tálkáját, aztán azt a tányért is, amit az apja hagyott kora reggel a pulton. – Úgysem működött volna a dolog kettőnk között. Sophie és Sam... Rém hülyén hangzik, nem?

Grace tökéletesen átérezte egyetlen gyermeke fájdalmát.

– Hamarosan egyetemre mész. Miután eltöltöttél egy hónapot Kaliforniában, arról is meg fogsz feledkezni, hogy Sam egyáltalán létezik. Az egész élet előtted áll, szóval rengeteg időd lesz megtalálni az igazit.

– Tanulni fogok, mint a gép, én leszek az évfolyamelső, aztán jogi pályára megyek, hogy elbánhassak a seggfe...

– De Sophie!

– A nem túl kedves emberekkel – helyesbített vigyorogva a kamasz lány, majd a jobb vállára dobta a hátizsákját, a balra pedig előrehúzta hosszú lófarkát. – Ne izgulj, anya! Elegem van a fiúkból. Nem akarok semmiféle kapcsolatot.

Ez azért biztosan változni fog, gondolta Grace.

– Szép napot, anya! És boldog Valentin-napot. Nem semmi, hogy már huszonöt éve tőröd apa padlóra dobált zoknijait és pulton éktelenkedő piszkos tányérjait. Elmész ma Mimihez is?

– Persze. Délután. – Grace betette a táskájába a laptopját. – Sütöttem neki macaront. Pont olyat, amelyet Párizsban vett magának mindig. Hiszen tudod, mennyire imádja a dédnagyanyád az édességeket.

– Hogyne imádná, amikor a háború idején Párizsban volt, és majdnem éhen halt. Még táncolni sem maradt ereje. Elképzelni sem tudom, milyen lehetett.

– Ezért is mesél róla Mimi olyan gyakran. Hogy tudd, semmit sem szabad magától értetődőnek venni. – Grace kinyitotta a dobozt, és megmutatta a lányának a színskála szerint szép sorba rendezett süteményeket.

– Ejha! – Sophie elismerően biccentett. – Mondd csak, nem kaphatnék belőle?

– Nem. – Grace eltökélten visszazárta a dobozt. – De ebéd után a helyedben szétnéznék a dobozomban. Hátha tettem bele kettőt-hármat. – Grace próbált nem gondolni a felhasznált cukor mennyiségére, illetve arra, mit szólna a barátnője, Monica, ha tudná, hogy egészségtelen és felesleges kalóriákat rakott a lánya ebédjéhez.

– Egyszerűen szuper vagy! – Sophie arcon csókolta, az asszony szíve pedig megtelt melegséggel és szeretettel.

– Nocsak! Te akarsz tőlem valamit – tréfálkozott.

– Még véletlenül sem. Viszont szívből csodállak. Nem mindenki tartana ingyen franciaórákat az idősek otthonában.

Grace csalónak érezte magát. Nem jótékonyságból járt ugyanis az idősotthonba, hanem mert élvezte az ott töltött időt. A kis öregek mindig úgy örültek neki, Grace pedig szerette fontosnak érezni magát.

Ráadásul gyakran eszébe jutott, hogy ha megéri azt a kort, bizony könnyen meglehet, hogy ő

is segítségre szorul majd.

– Az ottani franciaóra a hetem egyik fénypontja. Mivel ma Valentin-nap van, igyekeztem kreatívabb lenni a szokásosnál. – Az asszony bedugta az általa készített, francia nyelvű étlapokat a táskájába. – Összebeszéltem a személyzettel, megígérték, hogy piros-fehér kockás abrosz lesz az asztalon, franciás fogásokat szolgálnak fel, és francia zene szól... Mivel Mimi is ott lesz, néhányan egészen biztosan táncra is perdülnek majd. Na, mit szólsz?

– *Olálá!* – mosolyodott el Sophie. – Ez istenien hangzik. De ne felejtse el, hogy Mimi barátainak és barátnőinek átlagéletkora a kilencvenhez közelít. Nehogy infarktust kapjanak!

– Ugyan! Öregember nem vénember! Bármibe lefogadom például, hogy Robert szemet vetett a dédmamádra.

– Amit egyáltalán nem csodálok. Mimi egészen különleges. Ha megérem a kilencvenet, olyan szeretnék lenni, mint ő. Még most is tűz van a szemében... Jó lehetett, hogy gyerekkorodban nálatok lakott.

Mimi odaköltözése életmentő volt Grace számára. Pontosan ezért is került sor rá.

De ezekről a dolgokról sosem beszélt a lányának.

– Igen, igazad van. Mimi egész különleges... Elboldogulsz ma este egyedül? – váltott témát hirtelen. – A hűtőben van felfűjt. Csak meg kell melegítened.

– Tizennyolc éves vagyok, anya. Ne aggódj miattam! – Egy autó haladt el az ablak előtt. – Itt van Karen, mennem kell! Szia!

Grace-nek azt mondani, hogy ne aggódjon, olyan volt, mint egy halat arra biztatni, hogy nem muszáj úsznia.

Két perccel azután, hogy a lánya távozott, az asszony is felvette a kabátját, aztán fogta a kulcsait, és az autójához sétált. Felcsavarta a fűtést, és igyekezett a vezetésre összpontosítani.

A hét négy délelőttjén a helyi általános iskolában tanított franciát és spanyolt, tanulási nehézségekkel küszködő gyerekeket mentorált, és néha órát adott olyan felnőtteknek is, akik fel akarták frissíteni a nyelvtudásukat.

Ugyanazon az úton haladt, ahol mindig, ugyanazokat a házakat, fákat, üzleteket látta, a kép csak az évszakok változásával módosult egy kicsit. De Grace csöppet sem bánta, nagyon is díjazta a kiszámíthatóságot és az állandóságot. Abból nyert vigasztalást és önbizalmat, hogy pontosan tudta, mi fog történni a következő percben.

Ma nagyon vastag hótakaró borított mindent, fehérbe burkolóztak a kertek és a háztetők. Connecticutnak ebben a részében ráadásul jó eséllyel még hetekig megmarad a hó. Sokan örültek neki, de Grace nem tartozott közéjük. Március beköszöntével már tavaszt szeretett volna, úgy érezte, hogy a tél olyan vendég, aki ugyancsak próbára teszi a háziak türelmét. Napfényre vágyott, és arra, hogy lenge ruhákat viselhessen, meg hús italokat kortyolhasson.

Miközben ezen ábrándozott, megszólalt a telefonja. David hívta.

– Szia, Gracie! – Férje mély, reszelős és mégis gyöngéd hangja hallatán az asszony még mindig majd elolvadt, pedig már huszonöt éve éltek együtt.

– Üdv, szépfiú! Korán elmentél ma. – És a pulton hagyta a tányérodát meg az evőeszközeit.

– Sok most a munka a szerkesztőségben.

David szerkesztőként dolgozott a helyi lapnál, amely *Woodbrook Post* névre hallgatott. A legutóbbi cikkei a lánytenisz-csapat meglepő sikeréről, az új gyermekkórus megalakulásáról és a városka benzinkútjának megtámadásáról szóltak. Ez utóbbi esetben szerencsére csupán egy doboz fánkot és egy palack rumot zsákmányoltak a rablók. Mire azonban a rendőrök elkapták őket, már elfogyasztották az összes bizonyítékot.

Valahányszor elolvasta az újságot, Grace elégedetten állapította meg, hogy jó helyre költözött. Pontosan ezért választotta lakóhelyéül ezt a festői, kétezer-négyszázkilencvennyolc lakosú kisvárost.

Más újságírókkal ellentétben Davidnek sosem voltak magasröptű céljai, sosem mondott olyat, hogy valami izgalmasabb helyen szeretne élni, mint ez az álmos kis település, ahol annak idején egymásba szerettek a feleségével.

A közösség hírmondójának tartotta magát. Természetesen követte az országos híreket is, de úgy vélte, az embereket elsősorban a helyi hírek érdeklik. Azzal viccelődött, hogy elég részt vennie egy grillpartin, és annyi pletykát hall, amivel teljesen megtöltheti a következő lapszámot. És mivel jó barátságban volt a rendőrfőnökkel meg a tűzoltóság vezetőjével, biztos lehetett benne, hogy első kézből értesül a legizgalmasabb történetekről.

Persze az isten háta mögötti Woodbrookban ritkák voltak a nagy izgalmak, ami nagyon is megfelelt Grace-nek.

– Boldog Valentin-napot és boldogévfordulót! – Az asszony lefékezett, mert egy kereszteszűdéshez közeledett. – Már nagyon várom a mai vacsoránkat!

– Foglajjak asztalt valahová?

Csak egy férfi gondolhatja, hogy Valentin-napon még kaphat asztalt bárhová aznap estére.

– Már foglaltam, édes.

– Akkor jó. Ma korán elszabadulok, készítek valamit Sophie-nak vacsorára, jó?

– Már azt is megcsináltam. Feltöltöttem a hűtőt. Szóval nyugodtan pihenhetsz egy kicsit.

Egy másodpercre csend lett.

– Egyszerűen felülmúlhatatlan vagy, Grace.

Az asszony valósággal kivirult a dicséret hallatán. A családja volt számára a legfontosabb, ezt nem is tagadta sosem.

– Szeretlek – mondta boldogan.

– Akkor hazaúton megállok valahol, és keresek valami ajándékot Stephen születésnapjára. Azt mondja, nem akar nagy felhajtást, de ettől függetlenül vinnünk kellene neki valamit, nem gondolod?

– De igen. Épp ezért máris gondoskodtam ajándékról. – Grace kívárta, amíg senki sem jön szemből, aztán balra kanyarodott az iskola felé. – A vendégszobában van, az ágy alatt.

– Hogy mi? Máris megvetted az ajándékot?

– Nem akartam, hogy fáradj miatta. Emlékszel arra a remek fotóra, amit nyáron készítettél Stephenről, Bethről meg a gyerekekről?

– A nyári kirakodóvásáron? Persze.

Grace behajtott a parkolóba, és kioldotta a biztonsági övét.

– Kinyomtattam és bekereteztettem. Nagyon szép lett.

– Ez igazán... figyelmes tőled.

– Be is csomagoltam, neked már csak a nevedet kell ráírnod a kártyára. – Az asszony a kabátja és a táskája után nyúlt. – Közben ideértem az iskolához. Később majd hívlak. Mellesleg elég elgyötört a hangod. Fáradt vagy?

– Egy kicsit.

Grace fél lábbal már kint volt a kocsiból, de most mozdulatlanul merevedett.

– Az utóbbi időben feltűnően sokat dolgoztál. Ideje lenne többet pihened. Otthon nincs semmi dolgod, szóval akár le is fekhatsz egy kicsit, mielőtt elindulunk az étterembe.

– Azért annyira még nem vagyok öreg, Grace! – A férfi hangja meglehetősen élesen csengett, ami kicsit sem volt jellemző rá.

– Bocsánat, nem erre akartam célozni. Csak kényeztetni szeretnék, ez minden.

– Én kérek elnézést. – David ingerültségének már nyoma sem volt. – Nem állt szándékomban rád förmedni. Nagy a hajtás mostanában, eléggé kivagyok. Tudod mit? Rendelek egy taxit estére, hogy tudjunk valamit inni, és ne kelljen aggódni a vezetés miatt.

– Már kértem egy taxit hét órára.

– Mondd csak, te sosem felejtesz el semmit?

– Nem. Ugyanis listát készítek mindenről. Ha elveszítem a listáimat, vége az életemnek. – Az asszonynak hirtelen eszébe jutott, hogy ha a halála után valaki fogná a tennivalói listáját, gond nélkül folytathatná az életét, mintha mi sem történt volna.

Vajon mit árul ez el az életéről? Hiszen minden életnek egyszerinek és megismételhetetlennek kellene lennie, nem? Vajon aki látja a listáit, mit tudhat meg róla? Tudni fogja, hogy szereti a

rózsailatot, és hogy ha egyedül van otthon, mindig francia filmeket néz. Vagy hogy főzés közben Mozart zongorakonzertjeit szokta hallgatni.

– Szükséged van rám egyáltalán?

Grace úgy mosolygott, hogy Sophie azt mondta volna rá, tisztára olyan, mint Mimi csábos mosolya.

– Ó, igen, vannak dolgok, amikhez nagyon is kellesz. De ezt majd később megbeszéljük, jó?

David nem sokkal ezt követően bontotta a vonalat, Grace pedig belépett az iskolaudvarra, és köszönt néhány szülőnek, akik a gyerekeket hozták.

Huszonöt év! Huszonöt éve él boldog házasságban, és ezt senki sem veheti el tőle. A gondolatra büszkeség töltötte el.

Daviddel tényleg tökéletes csapatot alkottak. Persze nekik is voltak gondjaik, nehéz időszakok, de végül minden problémát sikerült megoldaniuk. Grace olyan nővé, olyan emberré vált, amilyen lenni szeretett volna, és ha nagy ritkán egy vékonyka hang figyelmeztette, hogy ez azért mégsem egészen ő, oda sem hallgatott. Olyan házassága volt, amilyenre mindig is vágyott. Olyan élete, amelyet akart.

Ezt a különleges napot pedig különösen emlékezetessé akarta tenni, és emiatt egy elegáns francia étteremben, a szomszédos városkában lévő Claude bisztrójában foglalt asztalt ma estére. Claude ugyan texasi volt, de felismerte a piaci rést, ügyesen megtanulta a franciás akcentust, és olyan francia éttermet alakított ki, amelyet egy francia filmben látott.

Még a különben igencsak kukacoskodó és franciabarát Grace is elismerte a teljesítményét és azt, hogy az étterem varázslatos hely. A nagyanyját is szívesen elvitte volna oda, de Mimi már nem szeretett annyira házon kívül enni, mint rég.

Claude bisztrója tökéletes helyszín volt a mai estéhez, mert Grace nagy meglepetést tervezett. A szervezés komoly és időigényes vállalkozás volt, már csak azért is, mert ügyelnie kellett rá, hogy eltüntessen minden nyomot.

Szerencsére David az elmúlt két hétben minden este későig dolgozott, így könnyebb volt titokban tartania a mesterkedéseit.

Belökte a lengőajtót, és belépett az iskola épületébe.

Az osztályába járó gyerekek olyan korban voltak, hogy mindent, aminek köze volt a romantikus kapcsolatokhoz, oltári mulatságosnak vagy éppen állati kínosnak találtak. Grace így biztos lehetett benne, hogy a Valentin-nap nagy kacarászások forrása lesz.

És nem tévedett.

– Írtunk egy verset Grace néninek, hogy megünnepeljük a házassági évfordulóját.

– Verset? Nahát! Hogy én milyen szerencsés vagyok! – Az asszony bízott benne, hogy a műszalonképes verzióját fogja hallani. – Ki olvassa fel?

Darren felmászott a székére, és megköszöri a torkát.

– „Huszonöt év hosszú idő, ennyi dutyi után még a gyilkos is kijő...”

Grace azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen.

Amikor délben kimerülten elhagyta az iskolaépületet, és kisétált a parkolóba, megkönnyebbülten arra gondolt, milyen jó, hogy csak délelőtt dolgozik. De sebjaj, az út az idősothtonba meg az ott töltött idő majd segít lazítani.

Az autót igen szép környéken, erdők és álmos falvak között kígyózott. Ősszel sok turista járt erre, a fák ezerszínű lombját csodálták, de most csupaszok voltak a fák, pontosabban vastag hótakaróba burkolóztak, ahogy a dombok is. Az út a folyó kanyarulatait követte, mely az olvadások idején rendszeresen kilépett a medréből.

Grace áthaladt a természetvédelmi területen, aztán befordult jobbra, a Rohanó Folyó Idősothtonhoz, és megállt a főépület előtt.

Teljesen ledöbbsent, amikor a nagyanyja közölte vele, hogy ide akar költözni.

Mimit nem csak a tánc és az élet ezernyi apró öröme éltette, a fő szenvedélye a fotózás volt. Valamikor ünnepelt fotósnek számított. Már akkor kamerával a nyakában utazta be a világot, amikor ezt még elképzelni sem tudták egy „gyöngé” nőről. Főleg a háború utáni Párizsról

készített felvételei alapozták meg a hírnevét. Grace most is elámult rajta, mennyire meg tudta ragadni a nagyanyja az emberek személyiségének lényegét egyetlen fénykép segítségével. Mimi élénk, túláradó lénye különben éles ellentétben állt képeinek komor hangulatával. Előszeretettel ábrázolt például eső áztatta utcákat vagy egymásba kétségbeesetten kapaszkodó, szomorú párokat. A képek olyan történeteket meséltek el, melyeket Mimi sosem foglalt szavakba. Éhségről és hiányérzetről meséltek, félelemről és veszteségről.

Grace-ben soha fel sem merült, hogy a világlátott, nagy utazó nagyanyja olyan helyet választana lakhelyéül, mint a Rohanó Folyó. Megpróbálta jobb belátásra bírni. Meggyőzni arról, hogy ha már nem boldogul egyedül, költözzön hozzájuk.

Mimi azt felelte, hogy számára a legfontosabb a függetlenség, vagyis sosem költözne össze senkivel, még imádott unokájával sem. Önállóan döntött és intézkedett, kész tények elé állítva Grace-t.

Ennek már öt éve, és az asszony már néhány látogatás után megértette, miért választotta a nagyanyja ezt a helyet.

A Rohanó Folyó valóságos oázis volt. Különösen fárasztó napjain elképzelte, milyen jó lenne neki is itt. Az otthonban volt fitneszstúdió, medence, wellnessrészleg és kozmetika – az itteni kezeléseket Mimi különösen szerette. De a legjobb a társaság volt. Csupa érdekes és kedves ember élt itt, és a vezetőség komoly energiát fektetett bele, hogy igazi kis közösséget kovácsoljon a lakókból.

Grace nagymamája egy háromszobás kis bungalóban élt, melyhez kert is tartozott, ahonnan remek kilátás nyílt a folyóra. Sőt, ha nyáron nyitva hagyta az ajtókat vagy az ablakokat, még a víz csobogását is hallani lehetett. Mimi az egyik szobát sötétkamrává változtatta, mert még mostanság is hívott elő képeket. A másik kisháló, mely hálósobaként is szolgált, úgy festett a sok tükörrel meg a balettrúddal, mint egy táncosnő budoárja.

Az ajtó kinyílt, még mielőtt Grace megnyomhatta volna a csengőt.

– Na, mit szólsz? *Je suis magnifique, non?* – Mimi bemutatott egy forgást, majd gyorsan kinyúlt, és megkapaszkodott, hogy el ne essen. – Hoppá!

– Vigyázz! – Grace megfogta a karját. – Lassan ideje lesz abbahagyni a táncot. A végén még elveszíted az egyensúlyodat, és elesel.

– Ha már el kell esnem, akkor tánc közben szeretnék. Vagy, mondjuk, az sem lenne utolsó, ha szex közben eshetnék le az ágyról. De tekintve, milyen fickók laknak itt, ez utóbbi nem túl valószínű.

Grace nevetett, és letette a táskáját. Szerette ezt a pajkos kis csillogást a nagyanyja szemében.

– Maradj mindig ilyen, amilyen most vagy.

– Már túl öreg vagyok ahhoz, hogy megváltozzam. Különben is, mi okom volna rá? A legfontosabb az életben, hogy az ember önazonos legyen, nem? – Mimi végigsimított a ruháján.

– Szóval, mit mondasz? Milyennek találod?

– Ez az a ruha, amit balett-táncosnóként viseltél Párizsban?

Grace látott néhány képet abból az időszakból. A képek a nagyanyját ábrázolták, aki fiatalon, kecsesen, kontyba fogott hajjal *en pointe* áll. Mimi saját bevallása szerint akkoriban fél Párizs a lába előtt hevert, és Grace ezt készséggel elhitte neki.

– Nem is tudtam, hogy még mindig megvan.

– Nincs. Ez csak egy utánczat. Mirabelle varrta meg a fényképeim alapján. Igazán tehetséges varrónő, nem? Persze akkoriban még fiatal voltam, és csinos. Gyönyörű, formás lábam volt, nem olyan pálcika, mint most, szóval a szoknyám is rövidebb lehetett. Most kicsit hosszabbra kértem.

– Hihetetlenül nézel ki! – Grace előrehajolt, és arcon csókolta az idős hölgyet. – Már mindent előkészítettem a franciaóránkra. Mindjárt megyek, segíték a személyzetnek a terem berendezésében, csak előbb oda akartam neked adni ezt. – És átnyújtotta a nagyanyjának a macaronos dobozt, melyet csinos masnival kötött át. – Magam sütöttem.

– Mindig a saját kezűleg készített ajándék a legértékesebb. – Mimi megcirógatta a selyemszalagot.

– Volt egy balettcipőm, aminek pont ilyen színű volt a kötője. – A kilencven év, amit megélt, a

legkevésbé sem csökkentette az életerejét és a lelkesedését. Szinte gyermeki örömmel nyitotta ki a dobozt. – Úgy néz ki, mint azok a gyönyörű díszdobozos macaronok, amiket Párizsban vettem. Akár az ékszerek, úgy ragyogtak a kirakatban. Emlékszem egy férfirra, aki hajnalban megszökött a lakásomból, hogy macaront vegyen nekem reggelire. Végül az ágyban ettük meg az egészet.

Grace imádta a nagyanyja történeteit.

– Hogy hívták? – szegezte neki Miminek a kérdést. Talán csak nem ez a bizonyos férfi volt, aki teherbe ejtette a nagyanyját?

Sokszor megpróbálta már kiszedni Mimiből, ki volt a nagyapja, de az idős hölgy tudott hallgatni. Nem árult el semmit. Csak annyit, hogy Grace anyja egyéjszakás kaland eredményeképpen fogant.

– Nem emlékszem a nevére – felelte ezúttal is. – Csak a macaronokra, amiket hozott.

– Gonosz nőszemély vagy, tudsz róla? – Grace elvette tőle a dobozt, és becsukta.

Fura volt, hogy az égvilágon semmit sem tudott a nagyapjáról. Vajon él még egyáltalán?

– Mióta gonoszság, ha az ember szereti az életet? És miért csuktad be a dobozt? Enni akartam belőle.

– Franciaórán is enni fogunk, szóval nem kellene édességgel jóllaknod.

– Akkor is szeretném élvezni a pillanatot. – Mimi újra felnyitotta a doboz fedelét, és elvett egy süteményt. Aztán beleharapott, és kéjes mosollyal lehunyta a szemét. – Ha nem mulasztod el kiélvezni a pillanat örömét, sosem fogod megbánni a múltat.

Grace egy pillanatra eltöprengett, Mimi vajon Párizsra céloz-e, csak úgy általában, vagy arra a férfirra, aki a macaront vette neki. Tisztába volt vele, hogy a nagyanyja nem mond el nekik mindent. A nehéz időkről nem szívesen mesélt, és ezt nem vehette tőle rossz néven. Az ő életében is voltak olyan időszakok, amikre nem szívesen gondolt vissza.

– Jó?

– Valami isteni! – Mimi kinyitotta a szemét, majd a kabátja és a sálja után nyúlt. Ma egy csillogó türkizkékét választott. – Sophie hogy van?

– Teljesen kikészült amiatt, hogy be akarják zárni a kutyamenhelyet. Leveleket írkal az ügyben boldog-boldogtalannak, és naphosszat telefonál mindenkinek, aki hajlandó szóba állni vele.

– Csodálom azokat az embereket, akik nem nyugszanak bele az igazságtalanságokba, hanem harcolnak a szegényekért és az elesettekért. Boldog vagyok, hogy a dédunokám is ilyen. Milyen büszke lehetsz rá...

– Tényleg az vagyok. Még akkor is, ha úgy hiszem, a személyiségének ezt az oldalát nem tőlem örökölte. Ebben inkább Davidre ütött.

Mimi, mintha csak olvasna az unokája gondolataiban, Grace kezére tette a kezét.

– Ne izgulj, Sophie-ban semmi nincs anyádból. – Amikor elhagyták a házat, és elindultak a kanyargós, lekövezett úton, belekarolt Grace-be. – Mondd csak, Sophie mikor látogat meg?

– A hétvégén.

– És David? Őt mikor láthatom legközelebb? – Mimi vonásai ellágyultak. – Tegnap eljött, hogy megcsinálja a kilincset. Én mondom neked, ez az ember úgy tökéletes, ahogy van. Nem elég, hogy mindenki számára van ideje, ráadásul még a kor sem árt meg neki. Csak egyre vonzóbb lesz, ahogy telnek az évek. Az a mosoly...

– Ó, igen, annak idején én is abba szerettem bele. A mosolyába. – Grace elandalodva bólogatott.

– Tudom, hogy szerencsés teremtés vagyok, mondanod sem kell.

Mimi megtorpant.

– Ami azt illeti, én inkább úgy látom, hogy ő a szerencsés, kedvesem. Annyi mindenben keresztülmentél, és mégis milyen gyönyörű családod van! Nagyon büszke vagyok rád. Te tartod össze a családot, és csodálatos anya vagy!

A nagyanyja volt a legfőbb támogatója. Grace melegen átölelte az idős hölgyet, nem törődött vele, ki néz oda, ki látja. És csak amikor már a karjában tartotta, akkor vette észre, milyen vékony és törékeny lett. Hirtelen félni kezdett az elkerülhetetlen végtől, elképzelni sem tudta, hogyan fog létezni ezen a világon Mimi nélkül.

– Annyira szeretlek! – suttogta.

– Ez csak természetes. Én vagyok a dús és cukros vajkrém az élet száradó süteményén.
– Tudod, milyen nap van ma? – kérdezte meg Grace, miután elengedte a nagyanyját.
– Hogyne tudnám! Az ízületeim kattognak, és visszerek csúfítják a lábam, de az emlékezetem még egyszer sem hagyott cserben. Ma van a huszonötödik házassági évfordulód, és én sok szeretettel gratulálok. Minden nőnek kijárna életében legalább egyszer egy ilyen szerelem.

– Neked nem volt részed benne – felelte elgondolkodva Grace. – Vajon miért? Sosem akartál férjhez menni? Akkor sem, amikor terhes voltál?

Mimi a nyaka köré tekerte a sálát, és belekarolt Grace-be.

– Sosem voltam az a férjhezmenős típus. Te ellenben nagyon is. Remélem, valami különösen szép fehérneműt választottál ki ma éjszakára.

– A fehérneműm kérdését nem szeretném veled megvitatni, de annyit elárulok, hogy asztalt foglaltam ma estére egy francia étterembe. Ott akarom átadni Davidnek az ajándékot.

– Sárgulok az irigységtől. Egy teljes hónap Párizsban! Azok a keskeny, macskaköves kis utcák, a napsütés, a házak, a kertek... Párizsnak egészen különleges hangulata van, emlékszel? Bekúszik a bőröd alá, megtölti a levegőt, amit belélegzel.

Mimi már nem is vele, inkább magában beszélt. Grace elmosolyodott.

– Emlékszem. De én csak egyszer voltam ott, és akkor is rövid ideig. Te viszont ott születted, és nagyon sokáig Párizs volt az otthonod.

– Igen, ott születtem, és ott is éltem... Micsoda élet volt! – Ha Párizsról mesélt, Mimi mindig felélénkült. – Emlékszem, egy este levetkőztünk, és...

– De Mimi! – szólt rá Grace az ebédlő ajtajában. – Mindjárt belépünk a terembe. Nem szeretném, ha a vad és bűnös történeteiddel felzaklatnád a többieket.

– Tudod, mi a bűn, gyermekem? Az unalom. Egy kis kalandhoz az ember sosem lehet elég öreg. Szóval ha felzaklatom őket, azzal csak szívességet teszek nekik. – Mimi csettintett az ujjával. – Megvan! – kiáltotta, és diadalmasan rápillantott az unokájára. – Pierre!

– Pierre?

– Ő volt az a férfi, aki macaront hozott nekem reggelire. Egész éjjel szeretkeztünk.

– Ó... És hol ismerkedtetek meg? Mi volt a foglalkozása?

– Egy előadáson találkoztunk, eljött, hogy lásson táncolni. És fogalmam sincs, mivel foglalkozott. Nem sokat beszéltünk. Nem a karriertervei érdekeltek, hanem elsősorban az, mennyire kitartó az ágyban.

Grace a fejét csóválta, és megigazította az idős hölgy sálját.

– Vissza kellene menned oda.

– Párizsba? Nem hiszem. Túl öreg vagyok. Mostanra minden megváltozott. És az emberek, akiket annyira szerettem egykor, mind halottak már. – Mimi elnézett a messzeségbe, és megcsóválta a fejét. – Eljött a tánc ideje – közölte, majd úgy libbent be az étkezőbe, akár egy prímabalerina a színpadra.

Vidám nyüzsgés fogadta őket, és Grace kipakolta a táskája tartalmát az asztalra. Idefelé jövet megállt a főutcán lévő pékségnél, és vett pár bagettet. Ezek nem voltak ugyan annyira frissek és ropogósak, mint azok a bagettek, amiket Franciaországban kóstolt, de a connecticuti vidék kínálatából messze ezek hasonlítottak rájuk a legjobban.

Miközben a személyzet segítette előkészíteni az asztalokat, Grace kiválasztotta a zenét.

– Ó! Edith Piaf! – örült meg Mimi, majd elegánsan bevonult a terem közepére, és felkérte Albertet.

Néhányan követték a példáját, és a terem hamarosan megtelt boldogan keringő párokkal.

Aztán leültek enni. Grace nem győzte kapkodni a fejét, annyi kérdést szegeztek neki.

Mindent előkészített a mai estére? Hogyan fogja tálalni a meglepetést? Pontosan mit mond majd Davidnek?

Az asszony ugyanis beavatta a nagyanyját a tervébe, mert Mimi imádta az összeesküvést és a meglepetéseket, ugyanakkor képtelen volt tartani a száját, és mindent elfecsegett a többieknek.

Eredetileg David ötlete volt, hogy ne tárgyakat, hanem élményt ajándékozzanak egymásnak a

házassági évfordulójukra. „Boldog emlék” projektnek hívta az ötletét. Az volt a célja, hogy minél több szép élménnyel ajándékozza meg a nejét, ezzel kárpótolva Grace-t a borzalmas gyerekkoráért.

Ez volt a legromantikusabb, amit egy férfi valaha mondott Grace-nek.

Az asszony legutóbb egy hosszú hétvégét ajándékozott a férjének a Niagara-vízesésnél, és nagyon jól érezték magukat, de most valami komolyabb, emlékezetesebb ajándékot tervezett.

Gyorsan eltelt a délután. Grace már a rendrakással volt elfoglalva, amikor megérkezett a barátnője, Monica, hogy jógaórát tartson az időseknek.

A két nő akkor ismerkedett össze, amikor gyereket vártak. Hiszen ki érthetné meg a legjobban az ember lányának szülői aggodalmait, ha nem egy másik leendő anya?

Monica különben egészségmániás volt. A szemében a világ gondjainak legalább feléért a vöröshús-fogyasztás volt a felelős. Maga természetete, saját kezűleg préselt friss zöldség- és gyümölcsleveket ivott, kizárólag vegetáriánus ételeket készített a családnak, és jógát oktatott. Noha Monica famíliájának állítólag egyik tagja sem fogyasztott húst, David megesküdtött rá, hogy látta Monica férjét a szomszéd városka egyik éttermében, amint elpusztít egy negyvendekás, óriási steaket. Grace-ék egyszer kettesben is elmentek Monicáékhoz, de miután a vacsora kizárólag lencséből állt, David a rákövetkező napot szinte teljes egészében a vécén töltötte.

– Soha többé nem eszem ott, erre mérget vehetsz! – kiabált ki a feleségének. – A te barátnőd, látogasd meg egyedül!

Grace, aki szintén komoly emésztési problémákkal küzdött egész nap, nem tiltakozott. Szóval attól a naptól kezdve nem erőltették a családi összejöveteleket, csak a két nő barátkozott. Időnként együtt kávéztak, ebédeltek, sőt olykor egy-egy wellnessnapra is beneveztek kettesben.

Grace David fenntartásai ellenére is szerette Monicát, akinek aranyból volt a szíve – ez már csak abból is látszott, hogy ingyenes jógaórákat adott a Rohanó Folyóban.

Grace segített barátnőjének leteríteni a matracokat és szétosztani a megfelelő eszközöket a teremben.

– Chrissie hogy van? – kérdezte közben.

– Nagyon izgatott. Nem tudja, mi lesz, ha nem veszik fel arra az egyetemre, ahová menni szeretne. Mindannyiunkat teljesen kikészít ez a hosszas várakozás. Már kipróbáltunk egy csomó meditációs technikát, de semmi nem segít.

– Ami azt illeti, Sophie is ideges. És még olyan sok idő, mire megjön az egyetemek válasza! Majdnem egy hónap.

Mindkét lány egy-egy elit egyetemet nézett ki magának, és az anyáik tudták, hogy roppant csalódottak lesznek, ha netán elutasítják őket.

– Én is nagyon szeretném, ha felvennék a Brownra – sóhajtotta Monica. – Már csak azért is, mert az van a legközelebb. – Levette a sportpulóverét, és láthatóvá vált szépen formált, izmos karja. – Olyan jó lenne, ha nemcsak ő járna haza, hanem néha én is meglátogathatnám! – Hirtelen büntudatos pillantást vetett Grace-re. – Bocsáss meg, nem akartam tapintatlan lenni.

Grace is örült volna neki, ha a lánya a keleti parton tanul tovább, Sophie azonban a Stanfordinak vágyott, ezért Kaliforniába akart költözni. Grace pedig nem szeretett volna az útjába állni, sem arra kényszeríteni a gyereket, hogy közelebbi egyetemet válasszon. Örült, hogy Sophie ilyen kalandvágyó és magabiztos.

– Sokat gondolsz rá? Hogy milyen lesz az élet, ha itthagytok? – Monica elővette a mikrofont, amit a jógaórák során használt. – Chrissie még olyan szívszorítóan gyerekes néha. Todd kifejezetten fél, mi lesz, ha elmegy. Nem mintha attól tartanánk, hogy rossz útra tér, mert abszolút megbízható és okos lány... Davidnek mi a véleménye Sophie elköltözéséről?

– Minden jel szerint elég lazán veszi – vont vállat Grace. – Viszont az is igaz, hogy nem sokat beszélünk erről. – Az asszony mindent meg is tett ennek érdekében, mert nem akarta a lánya utolsó otthon töltött hónapjait aggodalmaskodással tönkretenni. Hallgatott a félelméről, mert nem akarta, hogy Sophie szorongjon a költözés miatt. Elvégre nem az ő dolga, hogyan küzdenek meg a szülei az üres fészek szindrómával.

– Persze, biztosan nagy változás lesz – bölcselkedett –, de minden rosszban van valami jó. Például Daviddal így sokkal több időnk lesz egymásra. Kettecskén leszünk, csak ő meg én.

Sophie nem fog többé beszökdécselni a konyhába, hogy kifossa a hűtőszekrényt. Nem hagyja többé szanaszét a ruháit és a könyveit a nappaliban, és a pulton sem lesznek többé postázásra váró tiltakozó levelek.

Ha Sophie elmegy, az nagy csapás lesz, komoly úr támad majd az életükben. Grace néha maga is megijedt ettől, de a szíve mélyén tisztában volt vele, hogy csak rajta és Daviden áll, hogyan tudják majd betölteni ezt az űrt.

– Ti mindketten olyan kiegyensúlyozottak vagytok – jegyezte meg kicsit irigyen Monica, miközben a blúzára erősítette a mikrofont. – Todd kis híján szívszélhűdést kapott, amikor Chrissie közölte vele, hogy Sophie-val Európába készülnek ezen a nyáron. Pedig én mindig mondom neki, hogy már nem gyerek, természetes, hogy nem velünk akar nyaralni. Persze azért én is izgulok egy kicsit. Te mit gondolsz, ne próbáljuk lebeszélni őket Európáról? Talán megtenné valami kevésbé hosszú és kevésbé kalandos utazás is.

– Én is ennyi idős voltam, amikor először jártam Párizsban, és feledhetetlen élmény volt.

Grace lelki szemei előtt megelevenedtek a régi emlékek. Párizs eső áztatta utcái. Ahogy a napsugarak áthatolnak a lombokon a Tuileriák kertjében. Az első csókja a holdfénybe burkolódzó Szajna-parton. A lehetőség, hogy bepillanthat egy, az övétől szédítően távol álló életbe. Az izgató bizonyosság, hogy még előtte áll az egész élet.

És Philippe, az első szerelem.

Meg a telefon, ami mindent megváltoztatott.

Ó, milyen messze volt már mindez!

– De nemcsak Párizsba mennek, hanem Rómába és Firenzébe is – csóválta a fejét Monica. – És az olasz városokról sok rosszat hall az ember. Donna lányának például ellopták a pénztárcáját, pedig egyedül sosem léptek ki az utcára, csak kettesével, még fényes nappal is. Zsúfolt helyeken meg folyton tapizták őket... Mi lesz, ha tesznek valamit az italukba? Egyáltalán nem szeretném, ha Chrissie bármivel mérgezné a szervezetét, hiszen még antibiotikumot sem kapott soha.

Grace elmosolyodott. Egészen biztosra vette, hogy Chrissie egy egész csomó dologgal fogja mérgezni a szervezetét, amint elszabadul itthonról.

– Értelmes, okos lányok, tudnak vigyázni magukra. Ha pedig mégis bajba kerülnének, bármikor felhívhatnak minket, hiszen Daviddal egy teljes hónapig Párizsban leszünk.

Nagyon jól hangzott, ahogy kimondta, és Grace hirtelen úgy érezte, mintha kinyílt volna egy ajtó, amin keresztül bekukucskálhat a jövőbe. Persze tudta, hogy anyai szíve mindig is vissza fogja sírni azt az időszakot, amikor a lányuk még az otthon biztonságában élt, velük együtt, ugyanakkor a jövő így is tartogat egy csomó szépséget, aminek szintén lehet örülni.

A végtelen lehetőségek tárháza nyílt meg előttük.

David szülei már egy évtizede meghaltak, így a férjének nem volt más élő rokona, csak ők ketten. Gyakran mondogatta is, hogy Grace és Sophie jelentik az ő egész világát, és az asszony boldog volt, ha ezt hallotta, mert ő is pontosan ugyanígy érzett. És ráadásként ott volt még neki Mimi.

Elmosolyodott. A dús és édes vajkrém...

Ha csak belegondolt a párizsi utazásba, beleszédült. Micsoda gyönyörűség lesz, hogy csak kettejüké lesz egy teljes hónap! Addig maradnak ágyban, ameddig csak akarnak. Nagy reggeliket rendeznek majd a szálloda erkélyén, majd várost néznek, de nem fárasztják ki nagyon magukat, így bőven marad energiájuk az esti szexre, és még amiatt sem kell aggódniuk, hogy Sophie esetleg rájuk nyit.

Este, az étteremben Davidnek is megpendítette a témát.

– Mostanában egyre gyakrabban gondolok arra, hogy megváltozik az életünk, ha Sophie elköltözik. Egy csomó mindent megtehetünk majd, amit addig nem.

Az étterem tele volt, a beszélgetésükhöz a szomszédos asztaloknál ülők társalgása, tányérok és poharak koccanásának hangjai, a nevetgélés biztosította a háttérzajt. Minden asztalon gyertyák pislákolnak, és időnként ezüst evőeszközök csillantak meg a tompa fényben.

– Még azt sem tudjuk, hová veszik fel – felelte a férfi két falat vörösboros marha között. A fűszerek és a bor nehéz illata töltötte meg a levegőt. – És hogy egyáltalán felveszik-e valahová.

– Persze hogy felveszik. Hiszen okos. És igazán keményen tanul. Semmi kétség, a kisbabánk felnőtt, David.

A hátuk mögött taps harsant, Grace odafordult. Néhány asztallal odébb egy térdelő fiatalember épp gyűrűt húzott egy pityergő lány ujjára. Grace is tapsolt, majd visszafordult a férje felé. Arra számított, hogy David rákacsint, vagy vág egy grimaszt a kissé közhelyes jelenet láttán, de a férfi csak bámulta a párt, olyan arckifejezéssel, amit Grace képtelen volt megfejteni.

– Csak mi ketten leszünk egymásnak – mondta lassan. – Szoktál néha erre gondolni?

Grace újra enni kezdett. Konfitált kacsamellet rendelt, ami nagyon ízletesnek bizonyult.

– Persze – felelte derűsen. – Gyakran eltöprengek rajta, mi mindent fogunk csinálni. Már alig várom. Te nem?

Annyira lefoglalta a saját öröme és boldogsága, hogy beletelt egy kis időbe, mire észrevette, hogy a férje nem válaszolt. Még mindig a fiatal párt bámulta Grace háta mögött.

– David...

A férfi letette a villáját.

– Öregnek érzem magam, Grace. Úgy érzem, az élet semmi szépséget nem tartogat már számomra.

– Hogy mi? David, ez számárság! Hiszen a legjobb korban vagy! Mimi épp ma mondta, hogy napról napra jobban nézel ki.

Grace-nek melleleg ugyanez volt a véleménye. Ha az ember együtt él valakivel, nem feltétlenül olyannak látja őt, amilyennek az idegenek. De ha David széles vállára vagy markáns vonásaira tévedt a tekintete, akkor többnyire neki is az jutott eszébe, milyen szexi pasi a férje. A kor csak egyre vonzóbbá tette Grace szemében.

Amikor Mimi nevét meghallotta, a férfi arckifejezése megváltozott. A szeme körül elmélyültek a ráncok, mintegy előhírnökeként annak a mosolynak, amit Grace annyira szeretett.

– Jól értem, hogy a nagyanyáddal szoktad kibeszélni a szexepilemet?

– Hiszen tudod, milyen. Esküszöm, ha nem az én férjem lennél, már rég lecsapott volna rád. Persze nem úgy, hogy hozzád megy... – Grace homloka ráncba szaladt. – Nem, a házasságot Mimi mindig is túlon túl kispolgári intézménynek tartotta. De nyilván lefeküdt volna veled, aztán meg elhajít, és két nap múlva már a nevedre sem emlékszik. Egész Párizs tele van olyan megtört szívű öregurakkal, akiket Mimi gyötört halálra annak idején.

És hamarosan ők is elutazhatnak oda! Talán itt az ideje, hogy előrukkoljon az ajándékával.

A férfi azonban nem nézett fel rá, a késével játszott.

– Még tisztán emlékszem Sophie születésének napjára. El sem hiszem, hogy hamarosan elköltözik otthonról.

– Természetes, hogy így érzünk, ugyanakkor nyugodtan lehetünk büszkék rá, hiszen okos, kritikus gondolkodású és meglehetősen önálló lányt neveltünk fel. Márpedig minden szülőnek elsősorban ez a dolga. Sophie hamarosan egyedül intézi az életét, és ez így van rendjén.

Annak idején, az ő esetében nem egészen ez volt a helyzet, ám ez csak megerősítette Grace-t abbéli elhatározásában, hogy legalább a lánya számára lehetővé kell tennie mindezt.

David letette a kést.

– Egy ilyen fontos mérföldkő, mint a gyerek elköltözése, arra ösztönzi az embert, hogy átgondolja az eddigi életét. Tudod, sokat töprengek mostanában kettőnkéről, Grace.

A nő derűsen bölintott.

– Én is, drágám. Én is. Arra gondoltam, hogy meg kellene ünnepelnünk ezt az új életszakaszt, ami most kezdődik az életünkben. Pontosan tudom, mivel kellene kitöltenünk azt a rengeteg időt, amink mostantól lesz. Boldog évfordulót, kedves David!

Azzal átnyújtotta neki a kis csomagot, amit a széke alatt rejtegetett. A csomagolópapírt párizsi nevezetességek képe díszítette, az Eiffel-toronyé, a Diadalívé, a Louvre-é. Legalább két órát böngészett a neten, mire rábukkant.

– Mi ez?

– A meglepetésem a házassági évfordulónkra. Minden évben élményt ajándékozunk egymásnak, és mivel ez egészen különleges alkalom, az ajándék is különleges. Hátha elegendő inspirációt kapsz ahhoz, hogy folytasd a regényedet.

David egy könyvön dolgozott, már vagy két évtizede, de még nem sikerült befejeznie a művét.

– Utazás? – David olyan lassan csomagolta ki az ajándékot, mintha maga sem volna biztos benne, akarja-e látni, mi az.

A mellettük ülő pár leplezetlen kíváncsisággal bámulta őket. Grace-nek ismerősnek tűntek, hiszen egy kisvárosban mindenki ismerős. Ha közvetlenül nem is, de garantáltan az unokatestvére, a nagynénje vagy a férje valakinek, akit személyesen ismernek.

David kicsomagolta a Párizs-térképet, amit Grace szintén a neten rendelt.

– Párizsba repülünk?

– Igen! – Grace irtóra elégedett volt magával. – Mindent elintéztem, neked csak élvezned kell az utat. Egy teljes hónapig ott leszünk, ott töltjük az egész júliust. Imádni fogod, meglátod.

– Egy teljes hónapra el akarsz utazni?

– Ne aggódj, egészen biztosan elengednek a munkahelyedről. Már beszéltem Stephennel, és szerinte is remek ötlet, hogy lazíts egy kicsit. Mostanában olyan sokat dolgozol, és a július különben sem egy erős hónap, szóval...

– Várjunk csak egy kicsit! Te ezt már meg is beszélted a főnökömmel? – David úgy dörgölte meg az állát, mintha Grace behúzott volna neki egyet. Az arca vörösre színeződött, és az asszony nem tudta volna megmondani, hogy a dühtől vagy a szégyentől.

– Hát persze. Ez egy hosszú és drága utazás, tudnom kellett, hogy egyáltalán eljöhetsz-e.

– Grace, hiszed, vagy sem, nem várom, hogy az életem összes problémáját megoldd helyettem.

– Azt hittem, örülni fogsz. – *Hát meg sem nézi a dobozkában lévő többi holmit? Az egy hónapos metróbérletet és a szálloda brosúráját, amelyikben szobát foglalt?* – Párizsban lehetünk egy teljes hónapig, csak mi ketten. Kettesben fedezhetjük fel a várost. Sétálgatunk, nézelődünk, ott eszünk, ahol csak akarunk. És közben együtt eldöntjük, hogyan fog kinézni az életünk a jövőben. Csak mi ketten...

Grace eltökélte, hogy a lehetőséget és a nagy kalandot fogja látni ebben az új életszakaszban. Nem hajlandó elfogadni, hogy ennek az időszaknak kizárólag a siránkozásról és a nosztalgiaéről kell szólnia.

Hogy fura lesz-e Párizsba utazni kettesben a férjével? Dehogy, miért lenne az? Ezer éve járt ott utoljára, és az az utazás már egyértelműen a múlt része. Már nem is nagyon gondolt rá.

– Előbb kellett volna erről beszélnünk, Grace.

– Hogy beszélhattünk volna róla előbb? Hiszen meglepetésnek szántam.

David elég nyomorultul nézett ki, úgyhogy az asszony is kezdte nyomorultul érezni magát. Az este nem egészen úgy alakult, ahogy várta.

David lecsukta a dobozt.

– Mindent megszerveztél, mi? – kérdezte, és keserűen felnevetett. – Ó, hát persze! Hiszen mindig ezt csinálod. Nem tudsz kibújni a bőrdöböl.

– Ez meg mit jelentsen? – Grace tényleg nem értette, mit akar a férje. Most kezdjen mentegetőzni a legjobb tulajdonsága miatt? Rendszeretőnek és átgondoltnak lenni jó dolog. Az ellenkezőjében nőtt fel, és pontosan tudta, milyen szörnyű, ha az élet kusza és áttekinthetetlen.

– Mindent megcsinálasz, helyettem is. Pedig nem vagyok beteg, vagy ilyesmi, képes vagyok magam elintézni, amit kell. Nem kell, hogy ajándékot vegyél a főnökömmel, Grace. Én is meg tudom venni, hidd el.

– Tisztában vagyok veled. De szívesen segítek, és akkor neked nincs gondod veled.

– Az életünk minden apró részletét te irányítod.

– Mert akkor biztosan nem felejtünk el semmit.

– Tudom, hogy ez fontos neked. Megértelek, Grace, tényleg.

A férfi hangja lágyan, kedvesen csengett, a szemében pedig együttérzés csillant. Grace

összerezte, és elszégyellte magát. Olyan érzés volt, mint besétálni egy emberekkel teli terembe, és túl későn észrevenni, hogy nincs begombolva a blúza...

– Nem kellene ilyen rossz dolgokról beszélnünk ezen a mai estén – sóhajtott.

– Lehet, hogy mégis kellene. Talán eddig is kellett volna.

– Házassági évfordulónk van, David. Most ünnepelnünk kell. Amiatt aggódsz, hogy túl sokat vállalok magamra? Ne izgulj, szívesen csinálom. Tényleg nem gond.

– Számomra gond, Grace.

– Miért? Sok a dolgod, és én szívesen kényeztetlek.

– Az az érzésem ilyenkor mindig, hogy... – David az állát dörgölte – hogy teljesen alkalmatlan vagyok mindenre. Néha felmerül bennem a kérdés, egyáltalán szükséged van-e rám.

Grace-szel fordult egyet a világ. Úgy érezte magát, mintha zuhanna.

– Hogy kérdezhetsz ilyet? Tudod, hogy a válasz: igen.

– Nem, nem tudom. A részletekbe menőkig megtervezed az egész életünket. Te vagy a legönállóbb, legfüggetlenebb nő, akit ismerek. Mégis mivel járulok én hozzá a házasságunkhoz?

Grace bármikor máskor azt válaszolta volna erre, hogy a remek szexszel, és aztán nevettek volna egy nagyot, de David most nem úgy nézett ki, mint aki nagyon nevetgélős kedvében van, és az asszony maga sem szívesen viccelődött volna.

A szomszédos asztalnál ülők már oda-odapillantgattak rájuk, de Grace nem törődött velük.

– Nagyon is sokkal, hidd el, David!

– Beszélnünk kell, Grace. – A férfi félretolta félig teli tányérját. – Nem ma akartam elmondani, de...

– De micsoda? Miről akarsz beszélni? – Grace-t különös elfogódottság kerítette hatalmába. David egyáltalán nem úgy viselkedett, nem úgy beszélt, mint máskor szokott. Mindig olyan magabiztos, tárgyilagos és megbízható volt. Egészen biztosan lehetett tudni, mit gondol. – És miért dörzsölöd folyton az állad?

– Mert fáj.

– El kellene menned a fogorvoshoz. Lehet, hogy valami tályog... Kérek neked egy időpontot holnap reggelre... – Hirtelen elhallgatott. – Illetve, ha úgy gondolod, természetesen te is kérhetsz magadnak.

– El akarok válni, Grace.

Az asszonynak csengeni kezdett a füle. Elviselhetetlenül hangosnak érezte az étterem háttérzaját, a beszélgetések hangjait, a tányérok csörgését. Nyilván ezért értette félre a férjét. David egyszerűen nem mondhatta azt, amit ő hallani vél.

– Tessék?

– El akarok válni. – David az inge nyakát húzgálta. – Szörnyen érzem magam amiatt, hogy éppen most mondom ezt neked... Hidd el, nem akarok fájdalmat okozni, Grace.

Ezek szerint nem értette félre.

– Az a baj, hogy ajándékot vettem Stephennek?

– Nem. – A férfi dűnnyögött valamit, és ismét meglazította a gallérját. – Nem kellett volna most előrukkolnom ezzel. Nem így terveztem...

– Az a baj, hogy Sophie elköltözik? Tudom, hogy fura lesz egy kicsit, de...

Grace-t páni félelem fogta el. Összeszorította a szívét, és kipréselt a tüdejéből minden levegőt. Mi lesz, ha elájul, és belezuhan a konfitált kacsamellbe? Elképzelte, hogy az esetről cikk jelenik meg a másnapi *Woodbrook Post*-ban. „Megfulladt egy helyi nő, miután arccal előre beleesett a tányérjába!”

– Nem, nem Sophie miatt akarok válni. Kettőnk miatt. Már nagyon régóta nincsenek rendben köztünk a dolgok.

David szemében olyan kifejezés ült, amit Grace még sosem látott ott. Szánalom. Persze szomorúság is csillogott a tekintetében, meg büntudat, de az, hogy a férje szánja őt, komolyan szíven ütötte.

Hogy David, az ő Davidje így néz rá... David, az a férfi, aki az esküvőjükön elsírta magát a

boldogságtól! Aki mindvégig a karjában tartotta, míg megszülte a lányukat! Akivel jóban-rosszban kitartottak egymás mellett két és fél évtizedig! Aki a legjobb barátja volt, az egyetlen ember, aki igazán ismerte őt!

Eddig eszébe sem jutott, hogy David egyszer még tétlenül fogja nézni az ő szenvedését. Mi több, ő maga lesz az okozója ennek a szenvedésnek... Hogy ez mégis megtörtént, megrémítette Grace-t. Tudta, hogy David nem szándékosan bántja, és az, hogy mégis megteszi, azt jelenti, hogy a dolog komoly. Inkább fájdalmat okoz neki, mintsem hogy együtt maradjon vele.

– Nem értem... – Csak észrevette volna, ha valami baj van, nem? Mióta csak az eszét tudta, egy csapat voltak Daviddal. A férfi nélkül már rég nem lenne sehol. – Mi az, ami nincs rendben, David?

– Az életünk valahogy... nem is tudom... ellaposodott. Unalmas lett. – A férfi homlokán izzadság gyöngyözött. – Olyan kiszámítható lett minden. Mindennap ugyanabban az időben indulok el otthonról, a munkahelyemen ugyanazok az emberek vannak körülöttem, és én ugyanazt a munkát végzem, aztán meg hazamegyek...

– Hazajössz hozzám – fejezte be a mondatot az asszony. – Nyilván oda akarsz kilyukadni, hogy én is kiszámítható és unalmas vagyok. – A keze reszketett, ezért összefonta a karját maga előtt.

– Ez nem rólad szól, Grace, hanem rólam.

Attól, hogy a férje magára vállalta a felelősséget, Grace nem érezte sokkal jobban magát, sőt.

– Minden nem múlhat rajtad! Velem éltél házasságban, szóval ha most boldogtalan vagy, akkor nyilván rosszul csináltam valamit. – Csakhogy Grace semmi kivetnivalót nem látott a kiszámítható és biztonságos életben. – Én bizonytalanságban nőtem fel, és nem kívánom senkinek azt az életet. Hidd el, David, a kiszámíthatatlanságot erősen túlértékelik.

– Tudom, milyen gyerekkorod volt, Grace.

Tényleg unalmas lennék? Ez most komoly?

Az igaz, hogy igyekezett a lehető legjobb anyja lenni Sophie-nak, de David számára is fontos volt, hogy jó szülő legyen, vagy nem?

A férfi közben kigombolt még egy gombot az ingén, aztán intett a pincérnek, hogy hozzon még vizet.

– Miért van itt ilyen meleg? Nem érzem valami jól magam... Azt sem tudom, miket beszélek...

Ami azt illeti, Grace sem érezte túl jól magát.

– Azt mondtad, el akarsz válni.

Sosem hitte volna, hogy ez a szó egyszer elhangzik majd egy Daviddal folytatott beszélgetés során, de ha már így esett, Grace azt kívánta, bárcsak ne itt, ne nyilvános helyen került volna szóba. Legalább két asztalnál ültek az osztályába járó gyerekek szülei, ami, tekintve a beszélgetés témáját, meglehetősen kínos volt Grace számára.

Anyu szerint el tetszik válni, Porter tanárnő, igaz ez?

– Grace, én... – David belekortyolt a vizébe, és az asszony észrevette, hogy reszket a keze. Sápadt volt, és elég betegesen nézett ki, de az asszony biztosra vette, hogy magáról is ezt gondolná, ha belepillantna egy tükörbe.

Te szentséges ég! Mi lesz a lányukkal? Sophie teljesen össze fog törni a hír hallatán. Mi lesz, ha túlságosan kiborul majd, és nem akar nyáron elutazni? Rettenetes ez az időzítés.

Monica biztosan a vörös húsokat hibáztatja majd. A túl sok tesztoszteront...

– Elmehetünk házassági tanácsadásra, ha gondolod, hogy az segít – vetette fel. – Hajlandó vagyok változtatni, dolgozni a kapcsolatunkon.

– Ez nem olyan egyszerű. A házasságunk megmentése nem egy újabb pont a tennivalóid listáján, Grace.

A nő érezte, hogy elvörösödik, hiszen tényleg pontosan ezt csinálta.

– Huszonöt éve vagyunk házасok. Nem hinném, hogy van olyan probléma, amit ne tudnánk helyrehozni.

– Viszonyom van.

A két rövid szó olyan volt Grace számára, mint egy arculcsapás.

– Ne...

A hangja elfűlt. A tüdejéből egyszerre eltűnt minden levegő. Mintha az élete darabokra tört volna egyetlen szempillantás alatt. Akár egy finom porceláncsésze, amit David hozzávág a szekrényajtóhoz.

– Ez nem lehet igaz...

Rosszul tört rá. Ilyen egyszerűen nincs! Nem lehet rosszul egy éttermi asztalnál, ötven ember előtt! El sem tudta képzelni, hogyan reagálnának erre a gyerekek.

Igazán elhányta magát, Porter tanárnő?

Igen, Connor. Elhánytam magam, de nem a kacsa miatt.

David még nyomorultabbul nézett ki, mint ahogy az asszony érezte magát.

– Hidd el, nem így terveztem, Grace.

– És szerinted ez változtat bármin is?

Grace fejében vagy száz kérdés kavargott.

Ki az a nő? Ismerem? Mióta tart?

De végül csak egy kérdést tett fel:

– Szereted őt?

David a hajába túrt.

– Én... igen. Azt hiszem, szeretem.

Ez volt az a szó, ami bevitte Grace-nek a kegyelemdőfést. Hogy megtudta, nem csak szexről van szó. Hanem érzések is kötik a férjét ahhoz a másikhöz.

Vagyis David ezerszeresen elárulta őt.

Felállt, bár a lába nemigen értett egyet ezzel a döntésével. Mintha gumiból lett volna. Nem akarta, hogy a biztró vendégei még többet halljanak ebből a beszélgetésből, nem maguk miatt, hanem elsősorban Sophie miatt. A lányuk védelmében. Már így is pont eleget hallottak. Lehet, hogy holnap nekiszegezik a kérdést a szupermarketben: *Hallottam, hogy David mást szeret. Az azért kemény lehetett, amikor az arcodba vágta.*

– Menjünk!

– Grace, várj...

David a zsebébe nyúlt, elővett pár bankjegyet, és az asztalra dobta, anélkül hogy megszámolta volna.

Grace már félúton volt az ajtó felé, hóna alatt a párizsi nyaralás kis ajándécsomagjával. Nem is tudta volna megmondani, miért érezte annyira fontosnak, hogy magával vigye. Talán nem akarta, hogy szanaszét heverjenek az álmai. Tehát a boldog nyár, amire úgy vágyott, nem jön el soha. Ehelyett azzal töltik majd az idejüket, hogy ügyvédekkel konzultálnak, és felosztják közös javaikat.

Letaglózta ez a szörnyű felismerés.

David volt élete szerelme. A szolid, biztos alap, amelyre felépítette az ő kiszámítható, biztonságos kis világát. Nélküle minden összedől, megsemmisül.

Az az érzése támadt, hogy nincs is a testében, hanem kívülről nézi saját magát ott az étteremben, ahogy mosolyogva búcsúzkodik. „Köszönjük szépen, igazán nagyon finom volt minden!” Mintha nem épp most semmisült volna meg az egész élete.

David a mellkasára szorította a kezét, és megrázta a fejét, amikor a pincér fel akarta adni rá a kabátját.

– Grace, nem érzem jól magam...

Na, ne mondd!

– Akkor már ketten vagyunk.

David csak nem együttérzést vár tőle?

– Az a benyomásom, mintha... Egyszerűen képtelen vagyok...

A férfi megingott, majd összerogyott, magával rántva egy szervizkocsit és egy fogast. A teste tompa puffanással ért földet.

Grace mozdulni sem tudott.